

nische en financieel-economische aspecten, die zich bij een zo snel uitbreidende universiteit in steeds sterkere mate naar voren dringen. Fundamenteeler van aard zijn echter nog de beleidsvragen, die de ontwikkeling der universiteit als instelling van wetenschappelijk onderwijs en onderzoek raken alsmede die, welke haar positie in en vervlechting met het nationale en internationale wetenschappelijk, maatschappelijk en culturele leven betreffen. Dit geldt voor elke universiteit, maar voor een „bijzondere” krijgt juist deze problematiek ook een eigen karakter. Nu de Vrije Universiteit, dankzij een bijna volledige rijks-subsidie, in de fase van haar voltooiing is gekomen, weegt haar pretentie „voor al haar onderwijs op de grondslag der gereformeerde beginselen” te staan en dienstig te willen zijn „aan de bevordering Van Gods eer en van godzaligheid in den lande” des te zwaarder. In het kader van het huidige woordgebruik moge deze terminologie dan voor sommigen wat ouderwets aandoen, de bedoeling en de pretentie die daarin liggen zijn, zeker voor wie iets van de oorsprong van het bestaan der Vrije Universiteit weet, toch altijd nog duidelijk herkenbaar.

Hoezeer de omstandigheden sinds de oprichting der Vrije Universiteit mogen zijn gewijzigd, de bedoeling en de pretentie Gods Woord bij al haar arbeid, dus bij haar eigen wetenschappelijk onderwijs en onderzoek evenzeer als bij het zich kwijten van haar verantwoordelijkheid ten aanzien van de wereld waarin zij zich geplaatst ziet, als uitgangspunt en richtsnoer voor denken en handelen te erkennen, zijn nog altijd ongewijzigd. Zij zal daarop door de buitenstaanders destemmer worden beoordeeld, naarmate het beroep op onvolledigheid en beperktheid der personele en materiële voorzieningen zijn geldigheid verliest.

Tegen de achtergrond van deze veelzijdige en ernstige problematiek is het licht verstaanbaar, dat het bestuur, als straks de Raad van Bijstand gevormd zal zijn, gaarne deze gelegenheid zal aangrijpen om met een beperkte groep van leden der Vereniging breder en diepergaand van gedachten te wisselen over het te voeren beleid, dan op een jaarvergadering in den regel mogelijk is.

Verwacht mag voorts ook worden, dat dit beraad in kleiner verband zal doorwerken in breder kring en daardoor zal bijdragen tot versterking van de wisselwerking en het wederzijds begrip tussen de universiteit en de volksgroep, die haar draagt en waarmede zij van haar oprichting af in eenheid van geloof verbonden heeft willen zijn. Nu enerzijds deze volksgroep, mede dankzij het bezit van een „eigen” universiteit, tot maatschappelijke en culturele ontplooiing is gekomen en anderzijds deze universiteit financieel gesproken nog slechts ten dele als haar „eigen” universiteit kan gelden, vereist, naar het oordeel van het bestuur, het behoud en de versterking van deze eenheid en wisselwerking, zeer bijzondere aandacht en zorg.

In deze gedachtengang moet dan ook de verklaring gezocht worden van de vrij ingewikkelde procedure, die in de statuten is vastgelegd voor de verkiezing van de leden van de Raad van Bijstand. Zou het alleen gaan om zakelijke bijstand en adviezen, dan ware het eenvoudiger en voldoende geweest, wanneer de leden van deze Raad door directeurs zelf werden aangewezen, zoals ook met de leden van het curatorium het geval is. Art. 18 lid 2, bepaalt echter, dat uit en door de stemgerechtigden van elk provinciaal ressort van de landelijke organisatie der vereniging, één lid van de Raad wordt gekozen, uit een voordracht van twee kandidaten, welke voordracht door het provinciaal verband, na overleg met het bestuur wordt opgemaakt. Het is